

Kázání: 122. Letnice - Jak najít společnou řeč

Je jen jeden jazyk, kterému všichni rozumí. Bez vytržení se dá dobře žít dlouhá léta. Bez lásky se ale žít nedá.

Kázání

Letnice

Jak najít společnou řeč

čtení: 1. Korintským 12, 1 - 11

- 1 Pokud jde o duchovní dary, bratři, nechtěl bych vás nechat v nevědomosti.
- 2 Pamatujete se, že když jste byli pohané, táhlo vás to neodolatelně k němým modlám.
- 3 Proto vám zdůrazňuji, že žádný, kdo mluví z Ducha Božího, neřekne: „Ježíš buď proklet,“ a že nikdo nemůže říci: „Ježíš je Pán,“ leč v Duchu svatém.
- 4 Jsou rozdílná obdarování, ale tentýž Duch;
- 5 rozdílné služby, ale tentýž Pán;
- 6 a rozdílná působení moci, ale tentýž Bůh, který působí všechno ve všech.
- 7 Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu.
- 8 Jednomu je skrze Ducha dáno slovo moudrosti, druhému slovo poznání podle téhož Ducha,
- 9 někomu zase víra v témž Duchu, někomu dar uzdravování v jednom a témž Duchu,
- 10 někomu působení mocných činů, dalšímu zase prorocství, jinému rozlišování duchů, někomu dar mluvit ve vytržení, jinému dar vykládat, co to znamená.
- 11 To všechno působí jeden a týž Duch, který uděluje každému zvláštní dar, jak sám chce.

Sestry a bratři,

dneska máme Letnice, které se kdysi řadily k Vánocům a Velikonocům a spoluvytvářely tak trojici nejvýznamnějších církevních svátků. Dnes už o tom většina lidí u nás nemá nejspíš ponětí.

Cože se to o Letnicích tedy slaví? Seslání Svatého Ducha. Ježíš to svým učedníkům slíbil ještě před tím, než se odebral do nebes, aby usednul po Boží pravici coby jediný opravdový král nebe i země. Učedníci by bývali raději měli Krista dál jenom pro sebe, jako to bylo ještě před jeho ukřižováním.

Stejně tak to mají mnozí křesťané i dnes, když si Ježíše tak trochu privatizují, aby jim byl po ruce, když jsou v nouzi.

Jenže Ježíš má daleko, daleko důležitější poslání. Na základě toho, jak se v krutém a nelítostném světě osvědčil, jak se nevzdal důvěry v milosrdného Boha, jak se zřekl moci a obětoval se pro bezmocné, tak na základě toho všeho ho Bůh jmenoval předsedou vlády nad celým světem.

Sídlo téhle vlády je v nebi a proto se s tím, nic naplat, museli učedníci smířit. Hospodin prostě stojí o to, aby všem lidem a vůbec celému tvorstvu udával tón právě on, Ježíš. Chce, aby se Ježíšův životní styl, jeho zásady a postoje staly pro všechny zákonem.

Dovedete si, sestry a bratři, představit, co by se stalo, kdyby na to všichni lidé skutečně přistoupili? Najednou, jako mávnutím kouzelným proutkem, bychom se všichni začali chovat dost jinak.

Sobectví, vypočítavost a zášť by se rozplynuly, soudilo by se spravedlivě a lidé by se snažili pochopit jeden druhého a lépe spolupracovat, snažili by se najít společný jazyk.

Podle svědectví knihy Skutků apoštolských se právě tohle stalo v Jeruzalémě 50 dní po Velikonocích malé skupině Ježíšových učedníků. Našli společný jazyk. Ale abychom byli přesní, nejdřív byl slyšet

hukot, přidal se víchř, objevily se ohnivé plameny a hned na to Ježíšovi učedníci zničehonic upadli do nadšeného vytržení.

Jak by ne! Nebylo pochyb. Právě k nim sestoupil slíbený Duch Svatý. Nově jmenovaný premiér celého světa na své lidi nezapomněl. Poslal jim svého nejlepšího poradce, kouče a advokáta v jedné osobě.

A Duch se hned ujal práce a poslal všechny ty nadšené učedníky do ulic mezi lidi, protože jestliže je skutečným předsedou vlády nad veškerenstvem Ježíš, pak by se to mělo veškerenstvo taky nějak dozvědět.

Mělo by se dozvědět, že všechny ty vlády stávající jsou jenom do času a vůbec nemají vždycky pravdu, jak se snaží někdy tvářit. Naopak. Musí se kontrolovat a usměrňovat podle paragrafů, které vydal král králů, jediný skutečný premiér, jenž sedí tam nahoře po Boží pravici.

A učedníci tedy začnou mluvit tím novým společným jazykem a všichni lidé kolem žasnou. Tedy, přesně o té události čteme, že mluvili jinými jazyky. Ostatní lidé, nejrůznějších národností, jim ale rozuměli.

Takže ve skutečnosti mluvili vlastně stejně, a je to pochopitelné, protože když lidé najdou společný jazyk, pak i kdyby mluvil každý jinak, stejně si vzájemně rozumějí.

Zní to trochu komplikovaně, ale ve skutečnosti je to jednoduché. Pokud někdo uzná Ježíše za premiéra, kterého stojí za to poslouchat víc, než mocné tohoto světa, pak přichází na řadu Duch Svatý s darem společného jazyka.

Jedná se o dorozumivací řeč všech těch, kteří se ke Kristu hlásí. Mohou být každý úplně odjinud, a přesto si budou rozumět. Jedná se totiž o řeč lásky.

Apoštol Pavel o tom sepsal jednu nádhernou báseň.

„Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jednom dunící kov a zvučící zvon.“

Dnes se tenhle verš ze 13. kapitoly listu Korintským čte hlavně na svatbách. Pavel ho ale ve skutečnosti adresoval rozhádaným korintským křesťanům. Pročpak asi?

To bylo tak. Křesťané v Korintu byli původem pohané a jako správní pohané vyznali se v nejrůznějších obřadech, seancích a mystériích, kde se člověk může dostat do transu, mimo vlastní vědomí, kdy upadne do extatického stavu, kdy z něj vycházejí nesrozumitelné věty považované za způsob komunikace s božstvy.

Jenže, jak se zachovat, když se tihle obrácení pohané octnou v církvi a své sklony k extatickému prožitku přinesou sebou?

Někteří v korintském sboru s tím měli problém, protože při tom mumlání ve vytržení nikdo neví, s kým vlastně ten vytržený rozmlouvá. Dokonce ani on sám to neví, protože nemá ani potuchy, co říká. Co když ve skutečnosti mluví s nějakým démonem a třeba místo vyjádření úcty ke Kristu ho právě proklíná!

Bývalí pohané se ale vůči takovým námitkám nejspíš důrazně ohrazovali. Pravděpodobně argumentovali, že při seslání Ducha Svatého tenkrát v Jeruzalémě byli prý učedníci také ve vytržení, tak jaképak copak! Vytržení k víře patří a basta, a kdo není dostatečně často vytržený a neumí

breptat jinými jazyky, měl by se nad sebou vážně zamyslet!

Krise ve sboru jako vyšitá. A teď apoštol radí! A tak Pavel, kterému tyhle zprávy z Korintu přinesli tři sboroví vyslanci osobně, pošle po nich rozhádaným křesťanům zpátky dopis. Kousek z něj jsme si dnes četli.

Hned zpočátku Pavel chce podtrhnout jednu důležitou věc. Za prvé, Korintané se rozhodně nemají bát, že by snad někdo nesrozumitelným řečením ve vytržení urážel nebo dokonce proklínal Krista.

Jestliže vy všichni tam v Korintu pod vlivem Ducha Svatého vyznáváte Ježíše jako Pána, jako premiéra celého světa, pak mu určitě nebudete zlořečit, a to ani ve vytržení. To prostě nejde dohromady.

Pro nás dnes to platí obdobně. Někteří jiní křesťané, z jiných církví nebo z jiné kultury, se nám mohou jevit jako podezřelí, prostě se chovají a projevují jinak, než jsme sami zvyklí a visí nad nimi tak náš otazník.

Potom platí zmíněné první Pavlovo pravidlo, a sice že důležité je to, jak se jako křesťané snažíme žít podle Ježíšova příkladu, ne to, jak vypadáme a jaké zvyky, tradice a rituály udržujeme.

A druhé Pavlovo pravidlo? Druhé pravidlo apoštol rozepisuje hned do několika veršů. Tentokrát chce zase usměrnit druhou stranu, to znamená ty, kteří si myslí, že když jsou v transu, tak jsou blíž Bohu a tak nějak lepší křesťané, než ti druzí.

Předně platí, že schopnost mluvit ve vytržení je jenom jedna položka z řady nejrůznějších schopností, které křesťané mohou obdržet. Když Pavel jednotlivá obdarování vyjmenovává, záměrně umísťuje řeč ve vytržení až na samý konec. Všechno totiž má primárně sloužit ke společnému prospěchu.

Duch Svatý, náš nebeský poradce, kouč a advokát, nám dává nejrůznější schopnosti především ke vzájemné službě. „Jednomu je skrze Ducha dáno slovo moudrosti, druhému slovo poznání podle téhož Ducha, někomu zase víra v témž Duchu,“ dále pak dar uzdravování, pokračuje Pavel, dar mocných činů, dar prorockví, dar rozlišování duchů...

Mohli bychom strávit další hodinu povídáním o tom, jak se všechny tyto dary projevují v současnosti.

Žijeme v době, kdy mnozí často podléhají nejrůznějším záměrně vypouštěným fámám, nepodloženým tvrzením nebo lžím. O to víc potřebujeme lidi moudré a se solidními znalostmi, lidi, kteří nesledují prvoplánově pouze svůj vlastní prospěch.

Máme nedostatek těch, kdo mají víru, co hory přenáší, těch, kdo dokáží strhnout ostatní k uskutečnění něčeho dobrého.

Také dar uzdravování by přišel vhod. A nemyslím teď na české zdravotnictví, to šlape kupodivu velice dobře. Spíš bychom občas potřebovali vyléčit z našich národních mindráků, předpojatostí a uzavření se do sebe sama.

A mocných činů těch není nikdy dost. Příliš často se bezmocně vezeme v tom, co bez přemýšlení nebo naopak záměrně rozjeli druzí. Zabrzdit někdy vyžaduje značnou odvahu.

Kvalitních proroků je rovněž pomálu. Myslím tím proroky, kteří by stejně jako ti starozákonní uměli popsat nespravedlnosti naší doby a ukázat cestu jak z toho ven.

Ani schopnost lépe rozlišovat duchy by nám neuškodila. Pokud chybí, dovolí si na nás kdejaký démon

a my ještě budeme mít za to, že to s námi myslí dobře.

Pavel má pravdu. Všechny tyhle dary potřebujeme jako sůl, v církvi, v rodině, ve společnosti. Rozhodně víc, než dar mluvení ve vytržení.

Podstatné je, aby všechno, k čemu nás Svatý Duch vede, mluvilo jedním společným jazykem, jazykem lásky. A láska je, jak známo, jediným zákonem, který Ježíš, premiér veškerenstva, kdy vydal.

Právě tady, nad paragrafem lásky, můžeme najít všichni společnou řeč. Napříč povahami, názorovými proudy, kulturními zvyklostmi, napříč církvemi i národnostmi. Je jen jeden jazyk, kterému všichni rozumí. Bez vytržení se dá dobře žít dlouhá léta. Bez lásky se ale žít nedá.

PeČ

SPCH 31. 5. 2020

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)